

Perpetuum ALICE

Pianistă, actriță, regizor de teatru și de operă și, de un an încoace, manager de evenimente culturale, *Alice Barb* se încapățânează demonstreze că singurul remediu pentru deriva culturală a vremurilor noastre nu poate fi decât frumusețea.

de *Diana-Florina Cosmin*

A recunoscut mereu că își datorează prenumele personajului din povestea lui Lewis Carroll și - privindu-i CV-ul, care include zeci de piese montate și jucate, opere și operete puse în scenă, festivaluri organizate și premii adăugate în portofoliu - chiar pare că și-a petrecut primii 52 de ani de viață într-un tărâm al minunilor, în care pasiunea poate face orice și unde niciun vis nu pare exagerat sau neverosimil. Victoriile i-au venit prin muncă și travaliu, dar povestește totul cu o lejeritate care îți lasă impresia că a descoperit cu adevărat intrarea magică în „gaura de iepure“ din poveste.

Îmi spune, zâmbind, că s-a născut într-un alt mileniu și că este conștientă de asta, dar că se simte mai tânără decât oameni care au jumătate din vârsta ei. Iar pe măsură ce-mi împărtășește felurile moduri în care arta poate schimba lumea, realizez că numele chiar i-a fost profetic. Așa cum spunea Pălărierul din „Alice în Țara Minunilor“: „Nu crede în lucruri imposibile doar cine nu are experiență. Uneori, eu reușesc să cred în șase lucruri imposibile chiar înainte de micul-dejun“.

Cauzele lui Alice nu sunt niciodată imposibile, pentru că o visătoare profesionistă, cum singură se intitulează, nu crede în lucruri imposibile, doar în bătălii un pic mai greu de câștigat. Și, pentru a

învinge în lupta cu convingerile strâmbe ale vremurilor - faptul că oamenii nu vor cultură, că doar scandalul vinde, că se cere „pâine și circ“ - și-a asumat, de doi ani încoace, rolul de manager cultural pentru un proiect menit să așeze cultura mai aproape de oameni: Centrul Cultural „Casa Artelor“, din sectorul 3 al Capitalei.

„MANAGERUL ESTE TOT UN FEL DE REGIZOR, pentru că el manageriază experiențe umane“, zâmbește ea. „E mai dificil și cu mai multe nopți de nesomn“. Într-o societate normală, un artist este liber să viseze, știind că un manager se ocupă ca visurile lui să devină realitate. Managerul - deși are la rândul său visuri - trebuie să pună singur la cale împlinirea lor, adică exact ceea ce Alice încearcă să facă, alături de echipa ei de tineri entuziaști. „Ne dorim să facem educație prin cultură, oferind publicului arta clasică, sub toate formele ei“. Din 2013, cele peste 30 de programe și evenimente culturale - de la concerte până la expoziții de artă sau spectacole de teatru, operă și balet în aer liber - au strâns peste 150.000 de spectatori, totul fiind oferit gratuit, ca și cursurile de artă și sport de care beneficiază 3.200 de copii din sectorul 3. „Artiștii care au dat naștere evenimentelor împreună cu noi au schimbat ideea că publicul român vrea distracții oarecare“, zâmbește ea. „Cred

profund că fiecare om care vine și se bucură de ceea ce oferim pleacă acasă cu sufletul plin de lumină“. De la copii care stau în fața scenei și încearcă să danseze pe „Lacul Lebedelor“ până la oameni în vârstă care recunosc că n-au mai intrat într-o expoziție de ani de zile sau că n-au fost niciodată la teatru, dar care se bucură că acestea au parcurs într-un fel calea până la ei. Așa funcționează magia artei: se insinuează subtil, fără să prindem de veste, educând gusturi și trezind emoții de care nici nu ne credeam capabili.

„CULTURA ȘI ARTA nu țipă și nu vreau să le fac să țipe“, crede Alice. „Ceea ce sădăm acum va da roade mai târziu, atunci când trebuie“. Își dorește să vadă pe stradă, în „România ei“, oameni care să zâmbescă mai mult și să pășească senin, cu politețe și eleganță. Și cu mai mult entuziasm, un termen care vine din greaca veche și care, după cum mă lămurește ea, înseamnă „zeul din noi“, cel pe care nu trebuie să-l lăsăm niciodată să moară. „Valoarea supremă a vieții este dată de iubire, dar pentru mine iubirea este cât se poate de concretă“ zâmbeste ea. „Dacă iubești un om și nu-i dai un pahar de apă când îi e sete, am dubii că-l iubești“. De aceea nici nu poate tolera vidul de cultură din zilele noastre fără să ofere ceva, fără să întindă acel „pahar de apă“, ca alternativă la ceea ce ne invadează din ecranele televizoarelor și din tabloide.

DEM RĂDULESCU, profesorul său la facultatea de Actorie, i-a spus, demult, ceva care a urmărit-o pentru totdeauna: „*Draga mea, nu poți să dai decât ceea ce ai. Ai bucurie, dai bucurie. Altfel nu.*“ Așa că Alice dăruiește. Prin fiecare spectacol, fiecare eveniment sau fiecare sfat oferit unui tânăr, ea dă mai departe învățăturile primite de la oamenii speciali care i-au trecut prin viață.

„Eu consider arta o cale de cunoaștere a omului, a celor din jur și a Divinității“, crede ea. „Și, chiar dacă sună ca un termen de management, e și cea mai eficientă cale de cunoaștere“. Alice vorbește despre artă și despre management cu aceeași lejeritate, fiindcă urmează o facultate de profil. A treia din viață, ceea ce i se pare nespuse de firesc. „Părinții mei m-au învățat că nu trebuie să încetezi niciodată să visezi și să crești ca om“, zâmbeste ea. Deloc întâmplător, de câte ori vorbește despre iubire, pe parcursul discuției noastre, Alice revine mereu la familie, la părinții ei care i-au făcut cunoștință cu arta încă din copilărie și care au încurajat-o mereu să lupte pentru visurile ei, oricât de îndepărtate ar părea. În anii '80, pe când era elevă și se pregătea pentru o carieră de pianistă, a văzut la televizor filmul „Înghițitorul de săbii“, în regia lui Alexa Visarion, cu Mircea Albulescu în rolul principal. Emoția vizionării a fost atât de răscuitoare, încât din acel moment, micuța Alice a decis, cu

ochii în lacrimi, să devină actriță. Nu știa atunci că transformarea interioară pe care o experimentase se numește catharsis, dar îi era clar că tot ceea ce vrea în viață este să ajungă alături de acei oameni minunați, de pe ecran. Și, peste ani, visul avea să i se împlinească înzecit, ca actor și apoi ca regizor. Părinții ei avuseseră dreptate: chiar nu trebuie să încetezi să visezi, iar Alice visează neîncetat.

„Eu sunt o lumânare care se aprinde dimineța și se stinge seara, iar cei din jur îmi mai spun că mă consum prea mult, că mă risipesc“, zâmbeste ea. „Însă n-ai cum să-i spui unei lumânări să ardă mai puțin“. Cu cât face mai multe, cu atât i se întoarce mai mult și, îmi mărturisește râzând, uneori are senzația că a descoperit perpetuum mobile, fiindcă nu apucă să simtă trecerea timpului. Cu puțină vreme înainte să i se propună rolul de manager cultural a citit, poate nu întâmplător, o mostră de înțelepciune chineză care i-a rămas în minte. „*Decât să injuri întunericul, mai bine să aprinzi o lumină*“. Pe zi ce trece, înțelege tot mai bine strădania celor de la care a învățat meserie și care și-au dedicat viețile aprinderii acelei lumini. Olga Tudorache, Liviu Ciulei, Dem Rădulescu, Cătălina Buzoianu și alți monștri sacri. „Artiștii mari se nasc artiști, nu devin“, zâmbeste ea. „Se nasc cu acea nevoie de a rupe în fiecare seară o bucată din sufletul lor și a spune publicului «Ia, știu că ai nevoie de asta...»“. □